El fre d'emergència

Walter Benjamin em dona més confiança que Karl Marx quan parla de trens. El filòsof alemany -mort a Portbou- afirmava que les revolucions no eren el motor de la història. Malgrat ser marxista, considerava que, més aviat al contrari, les revolucions feien de fre d'emergència. Si la humanitat deixa els trens continuar el seu camí ja construït sobre raïls d'acer, anem abocats al desastre o a l'abisme. I això ens afecta a tots.

I a Catalunya tenim dos trens en marxa que van al xoc. Es calcula que un 37% van pujats al comboi de la independència unilateral. I un 19% que no vol de cap de les maneres sentir a parlar de reconèixer nous drets a Catalunya. I enmig de la trajectòria dels dos ferrocarrils, més del 40% de la població s'ho miren: es pregunten si per resoldre els problemes d'educació, sanitat, justícia, seguretat, o fins i tot descentralització de l'administració, cal dividir el país en dues meitats. I dubten.

Tanmateix hi ha qui diu que no hi ha cap ciutadà que no viatgi als trens. «Estàs en un costat o a l'altre per omissió», diuen. I aquests milers de ciutadans que ja els veuen acostar-s´hi es podrien quedar com les vaques pasturant a prop de les vies. O ser aquells destinats a activar el fre d'emergència. És l'única esperança que queda davant l'abisme.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/07/10/fre-demergencia/855868.html?utm_source=rss